

RV

“Sad je nastupilo spasenje i snaga i kraljevska
vlast našeg Boga, i vlast Njegovog Pomazanika,
jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je
optuživao dan i noć pred našim Bogom. Oni
su ga pobijedili Janjetovom krvi i riječju svoga
svjedočanstva...”

Otkrivenje 12,10-11

Copyright:

Kršćanska zajednica na Marulićevom trgu
Trg Marka Marulića 17
HR-10000 Zagreb

sadržaj

Predgovor	5
Kabel je ponovo puk'o	7
Upoznao tajnu Božje dobrote	15
Putovanje kroz noć	23
U potrazi za ljubavlju	29
Duhovna putovanja kroz religije	35
Gladovanjem do sreće	41
Traganje bez kraja	47
Od idola do Boga	49
Epilog: ...i što sada?	61

Predgovor

Već i površnim pogledom na ovu knjižicu postaje jasno kako ona predstavlja osebujan "žanrovski" otklon od literature s kojom smo se navikli susretati. Iako ona nije prvi ovakav uradak na hrvatskoj publicističkoj sceni, svakako predstavlja rijetkost na ovim prostorima te će u većini slučajeva čitatelju ovakvo štivo biti nepoznato.

Riječ je o životnim svjedočanstvima običnih ljudi, za koje nećemo puno pogriješiti ako ih shvatimo kao svojevrsan presjek hrvatskog društva, u kojima oni opisuju svoje osobno iskustvo s Isusom Kristom te životne promjene koje su po tom iskustvu nastupile. Svakako da kršćanska religijska literatura sama po sebi nije nikakva novost u Hrvatskoj, no u ovom slučaju novost je to da su pisci "jedni od nas", a njihovi životi, iako s različitim i često apsurdnim pričama, jedni od naših. Svjedočanstva u ovoj knjižici ne pišu profesionalni teolozi, obrazovani stručnjaci ili pisci, niti pak kakvi veliki ljudi. Njihovi životni problemi i izazovi ne razlikuju se mnogo od hrvatskog prosjeka, pa ipak čitatelj će se, čitajući njihova svjedočanstva, moći uvjeriti da oni pišu u nesvakidašnjoj duhovnoj kompetenciji.

Kao da je naš prosječan susjed zapanjujuće progovorio o najuzvišenijim stvarima, a potvrdu svojim riječima ima u promjenama vlastitog života. Bez stručnog obrazovanja, bez osobne uzvišenosti, ovaj naš susjed govori uvjerljivošću proživljenog iskustva s

Bogom po Isusu Kristu te na svjež i neposredan način svjedoči da je vječni Bog osobno ušao u našu, često bijednu, svakodnevicu i ispunio je božanskom slavom.

Svjedočanstva u ovoj knjizi tako za nas donose i staro i novo: da vječnog Stvoritelja zanima život pojedinca. Nama, koji svakog Božića slušamo kako je Bog postao čovjekom u Isusu Kristu, taj dio ne bi trebao biti preveliko iznenađenje, no da po istom ovom Kristu ta Božja intervencija može biti *moja* neposredna stvarnost koja će mi promijeniti iz temelja život, to bi moglo iznenaditi mnoge među nama koji su spremni biti iskreni sami sa sobom. Stoga će biti dobro da se svjedočanstva u ovoj knjizi shvate kao potvrda istinitosti poruke Evanđelja Isusa Krista s koje će neki od nas morati obrisati talog izvanjske patetike i mrtve vjeroispovijesti, a neki pak preispitati svoje, često ishitrene, negativne stavove.

No u dobroj nadi potaknuti ovim svjedočanstvima, možda će i jedni i drugi poželjeti, a po iskrenoj želji i sami postati osobni svjedoci Božje sile. Naposljetku, karakter i svijest kršćanâ od samog početka zabilježen u Bibliji, bio je: "Uistinu, ja se ne stidim Evanđelja, jer je ono sila Božja na spasenje svakomu tko vjeruje..." (Rimljanima 1,16). Ovo svjedočenje i njegova svrha se danas nastavlja i u ovoj knjizi.

R. K.

Kabel je ponovo puk'o

Nakon udaje u dvadeset i četvrtoj godini, moj bračni život nije bio dobar. Stanovali smo sa svekrvom, s kojom se nisam slagala. Bilo je vrlo ružnih događaja, izbacivala me iz stana... Moj se suprug osjećao kao između dvije vatre i rješenje je tražio u alkoholu. Tukao me tako da su i zidovi bili krvavi...

Samo godinu dana nakon rođenja sina Borka, počela sam posjećivati neuropsihijatra jer sam se osjećala vrlo loše, tresle su mi se ruke, gušila sam se, na radnom mjestu nisam mogla obavljati poslove. Liječnici su mi propisali terapiju sedativima. Isprva sam uzimala tablete od tri miligrama, a kasnije sam dosegla količinu od 25-30 miligrama. Pila sam i više nego što su mi liječnici preporučivali jer sam tablete mogla dobiti bez recepta i uzimati koliko sam htjela.

Rat je počeo 1992. godine i ja sam, nakon 14 godina staža u tvornici obuće, zajedno s djecom, izbjegla iz rodnog Sarajeva. Suprug mi je ostao u Sarajevu, a mi smo se smjestili u Biogradu na Moru gdje smo proveli četiri i pol godine. Početak rata dočekala sam kao oslobođenje jer sam napustila tu kuću u kojoj mi je bilo vrlo teško.

Nakon odlaska u izbjeglištvo tablete sam uzimala još godinu dana, a onda postepeno produžavala vrijeme između dva uzimanja dok nisam sasvim prestala. Kasnije sam shvatila da sam, tamo u izbjeglištvu, bila oslobođena ružne obiteljske situacije.... Živjela sam u nadi da se više nikada neću morati vratiti u Sarajevo. Muž me posjetio nekoliko puta. Osjetio je da se ne želim vratiti, molio me, obećavao brda i doline, uvjeravao me da više neće biti kao što je bilo.

Tri, četiri mjeseca prije nego što sam se trebala vratiti u Sarajevo, nešto se u meni promijenilo i opet sam počela uzimati tablete... Davale su mi smirenje, sigurnost, jačale me i fizički i psihički, jer bila sam slaba i fizički. Nakon što bih popila tabletu, za sat sam vremena bila sposobna za posao za koji bez nje nisam imala snage. To je najveći problem s tabletama: one uništavaju, a čovjek se osjeća bolje. To je laž.

U Sarajevo sam se vratila u rujnu 1996. Rat je tek završio, muževa je plaća bila mala, dvoje djece u školi... Osjećala sam se loše, tablete mi nisu pomagale, liječnici su samo zamjenjivali jednu vrstu tableta drugom. Nisam ni pomišljala na to da ih prestanem piti, ali sam 1997. godine, zbog oronula zdravlja i svega ostalog, počela razmišljati o samoubojstvu. Bila sam gotovo bez snage, jedva da sam mogla i hodati, osjećala se bezvrijednom, na teret mužu i djeci...

Pred Božić te godine pokušala sam se objesiti. Bila sam sama kod kuće, pronašla sam nekakav platneni dugački pojas, zavezala ga i... pukao je. Ponovno sam ga pokušala vezati, ali on je opet pukao. Odustala sa s mišlju da ću to napraviti drugi put...

Moj je suprug znao da imam problema s tabletama i da sam pokušala samoubojstvo. No što je mogao? Pokušao me tješiti, uvjeravao me da će biti bolje, molio da to više nikada ne pokušam... Bila sam svjesna da će mi, što se tableta tiče, biti sve gore i gore, da ću ih piti sve više, a da će one djelovati sve slabije.

Krajem srpnja 2000. godine imala sam živčane napadaje. Tresla sam se, trnule su mi ruke i noge, gubila sam svijest... Hitna pomoć me odvela u bolnicu, tamo sam dobila injekciju, glukozu u venu i dvije vrste tableta za smirenje... Poslali su me kući s preporukom da dođem u slučaju novog napada. Nisam morala dugo čekati, napad je uslijedio već sutradan i ja sam ponovno došla u bolnicu. Nisu me htjeli zadržati premda sam ih plaćući molila da me negdje smjeste, da mi pomognu, spase me... Odbili su s obrazloženjem da nisam opasna po okolinu.

4. kolovoza 2000. godine ponovno sam odlučila sebi prekratiti život. Pažljivo sam se pripremila: pripravila sam sve moguće tablete koje sam imala, napisala oproštajno pismo, pripremila sliku za osmrtnicu, uredno objesila odjeću za pokop. Tablete sam popila

s crnim vinom, zapalila cigaretu i čekala da počnu djelovati. Legla sam vjerujući da ću zaspati i da se više nikada neću probuditi, ali nikako nisam mogla utonuti u duboki san. U želji da se to napokon već jednom završi, ustala sam i polako, teturajući, uzela jedan kabel, nekako ga svezala za luster, namjestila omču oko vrata i gurnula tabure ispod nogu. Osjetila sam kako gubim svijest.

Kad sam se probudila, nalazila sam se između kauča i stola. Kabel je puknuo... Ni taj put nisam uspjela... Uto je netko počeo snažno lupati na vrata. Nisam se micala, sjećam se da sam razmišljala o tome što ću uraditi... Hoću li ponovno pokušati, baciti se kroz prozor ili otvoriti vrata... Lupanje je bilo sve snažnije. Pred vratima je bio moj muž s "komšinicom" i dvojicom "komšija". Budući da nisam odmah otvorila, pozvao ih je da mu pomognu razvaliti vrata jer je slutio da nešto nije u redu. Čim su ušli, vidjeli su prazne kutije od tableta, puknuti kabel, vino... Nisu me ništa pitali, brzo su me počeli umivati, davali mi puno mlijeka nastojeći izazvati povraćanje. Premda nisam povratila, počelo mi se bistrirati u glavi, što je gotovo nevjerovatno ako se uzme u obzir količina tableta koju sam popila. I puno manje količine mogu biti kobne. Sada znam da je to mogao učiniti samo Bog. On je htio da živim kako bih ga upoznala.

U rujnu iste godine upoznala sam Branku, svoju susjedu koju sam do tada poznavala samo iz viđenja. Jednom prigodom, kada sam naplaćivala čišćenje

stubišta od vrata do vrata, upitala me čitam li što, volim li čitati. Potvrдно sam odgovorila jer sam uistinu voljela čitati, a ona mi je dala knjižicu "Kruh naš svagdašnji". Rekla mi je da je pročitam, pa da će mi, ako mi se sviđi, dati još.

Knjižicu sam pročitala u jednom dahu. Počela sam razmišljati o Bogu, vraćati "film" unatrag, razmišljati o svojem životu. Postalo mi je jasno zašto mi je pojas dvaput puknuo, zašto je puknuo kabel, zašto se nisam uspjela predozirati tabletama...

Poželjela sam upoznati toga pravog Boga. Sve što sam pročitala u toj knjižici bilo je primjenjivo u mojem životu, na sva svoja pitanja zašto tu sam mogla pronaći odgovor. Ta je knjižica bila moja raskrsnica: shvatila sam da Bog postoji, da je istina, da je živ. Branka me pozvala da pođem s njom u zajednicu. Otišla sam nakon mjesec dana i vidjela da ti ljudi imaju nešto lijepo, nešto što ja nisam imala.

Premda ne mogu točno reći točan trenutak, znam da se moje obraćenje dogodilo u listopadu. Sa sestrom u Kristu, Dijanom, čitala sam Bibliju i bolje upoznavala Gospodina, tko je on, što je uradio za mene, što nam je svojom smrću pripradio... Sve sam bolje shvaćala Božju veličinu i ljubav i poželjela sam da postane moj Gospodar. Osjećala sam ogromnu potrebu za njim. Pokajala sam se za sve grijehе, za pravo more grijehа koje sam počinila. Shvatila sam da je grijeh i ono što do

tada nisam smatrala grijehom, primjerice, moja ovisnost o tabletama.

Tada sam još uvijek konzumirala tablete. Svi u zajednici znali su da sam ovisna i svi su molili za mene. Dijana i ja smo krajem prosinca te godine pronašle liječnika koji je bio voljan pokušati moje liječenje izvan bolnice. Najavio je krize koje, naglasio je, mogu biti vrlo opasne, čak i smrtonosne. Doduše, krio je to od mene, to je ispričao Dijani...

Postepeno sam smanjivala količinu i nakon dvadesetak dana sasvim sam prestala piti tablete. Mjeseci koji su uslijedili su bili teški, krize su bile strašne, ali ja sam cijelo vrijeme znala da nisam sama, molila sam, braća i sestre su molili za mene i Bog mi je ulio snagu i dao volju. Tablete su mi uvijek bile nadohvat ruke, ali ja sam željela izdržati. Znala sam da Bog to očekuje od mene i da će mi pomoći... Zar nije rekao da nas neće pustiti da trpimo preko naših granica?

Polu godine nakon toga, krajem lipnja 2001. godine, ponovno sam pala u krizu. Otišla sam s braćom i sestrama u Tuk, loše sam se osjećala i počela tajno piti tablete. Najprije pola od tri miligrama, a nakon povratka sve veće i veće količine. Za mjesec i pol dana ponovno sam dosegla istu količinu koju sam uzimala kad sam se počela liječiti. Braća i sestre su to doznali. Kako liječnika koji mi je prvi put pomogao nije više bilo, zajedno smo odlučili da pokušam sama, uz njihovu pomoć.

Hvala Gospodinu, uspjelo je. U veljači sam prestala, a sada je već kolovoz, već pola godine ne uzimam ništa. Još uvijek imam borbi, ali puno sam jača. I moj se suprug obratio, brak nam je sada puno bolji... Znam da Bog ispuni sve što obeća. Znam da je živ, znam da je tu i da mu se uvijek mogu obratiti i zamoliti ga za pomoć. Jedino na njega i na njegovu riječ se uvijek, s punim pouzdanjem, mogu osloniti. Svim svojim srcem zbog toga sam mu zahvalna.

Zrinka Kovačević / Sarajevo

Upoznao tajnu Božje dobrote

Moj je život, od samog početka, krenuo naopako. Imao sam samo dvije godine kada je otac otišao u Njemačku i nije se više vratio. Majka se razboljela i otišla u bolnicu, a socijalna radnica je moju sestru i mene smjestila u dječji dom u kojemu sam proveo dvanaest godina. Tih, sedamdesetih godina, bio sam odgajan u komunističkom duhu, učili su me da Boga nema. Međutim, često sam razmišljao o činjenici koja mi je već tada upala u oči - da se ljudi Bogu protive i proganjaju ga kao osobu, a da se istovremeno trude zaniijekati njegovu osobnost. Tada sam shvatio da je Bog osoba, zaželio ga jednoga dana upoznati i razumjeti tko je on i zašto ga ljudi negiraju. S druge strane, Boga i Isusa spominjao sam samo u svojim psovkama.

Već kao mali bio sam nestašan, ali i vrlo nesretan dječak. Najviše me mučio kompleks manje vrijednosti. Živio sam u domu do svoje petnaeste godine i završetka osnovne škole, a nakon toga sam se vratio majci. Preseljenjem sam izgubio sve svoje prijatelje. Iako sam imao samo petnaest godina, osjećao sam se već velikim i počeo sam putovati, odlaziti na nogometne utakmice te izlaziti do jutra. Na tom je putu bilo poprilično alkohola i droge. Isprva sam mislio da ću na taj način biti sretan, ali sam ubrzo shvatio da je to daleko od istine.

Na poslu mi je bilo jako teško. Radio sam u tvornici deterdženata u tri smjene: najteža mi je bila treća, noćna. Tada sam često pitao: "Bože, dokle ovako?" Bojao sam se da ću biti prisiljen tako raditi cijeli život jer nisam završio srednju školu i da ću umrijeti od umora i napornog rada. Često sam u sebi govorio: "Bože, pomози, pomози, pomози mi!" Međutim, u mom se životu nisu dogodale nikakve značajne promjene, izgledalo je da i dalje klizim u mrak.

Na odsluženje vojnog roka u JNA otišao sam u osamnaestoj godini nadajući se promjeni, ali sam u vojsci doživio još surovije odnose među ljudima. Sjećam se proslave završetka obuke. Napio sam se i, došavši u sobu s namjerom da prilegnem, jednom sam Albancu iz njegovih hlača ukrao priličnu sumu novca. Ujutro su taj novac pronašli kod mene. Bilo me je sram i strašno sam se bojao da ću ići na vojni sud i u zatvor. Tih sam dana na straži plakao: "Bože, ako postojiš, ako te uopće ima, molim te sada mi pomози jer se svega jako bojim!" Događaj je prošao bez većih posljedica i stegovnih mjera. Bio sam svjestan da mi je Bog pomogao, ali sam to ubrzo zaboravio i nastavio živjeti kao da se ništa nije dogodilo.

Vojni rok sam odslužio, vratio sam se kući, svaštario u poslu i bio nezadovoljan sa svime oko sebe. Sve sam jasnije primjećivao da moj život klizi nizbrdo i bilo mi je sve teže živjeti na taj način. Počeo sam razmišljati o svojoj maloj želji iz djetinjstva, o tome da upoznam Boga

koji mi je jednom ipak pomogao. Počeo sam pohađati sastanke grupice ljudi iz susjedstva koji su, vjerojatno, željeli to isto. Tamo sam čuo evanđelje Isusa Krista i razumio zašto je Bog dao deset zapovijedi. Prvi sam put u svojem životu shvatio da sam grešnik i da sam kriv pred Bogom.

Pozorno sam slušao svjedočanstva dviju studentica i jednog studenta o tome kako su oni povjerovali u Isusa Krista. Student je rekao da je iz Novoga Sada stigao u Zagreb iz ljubavi prema Isusu te kako je prije bio pijanica. Došao je vođen željom da sluša Boga i da mu služi. Pomislio sam da je ili lud ili govori istinu. Budući da nisu imali nikakvog razloga lagati o svojim iskustvima s Bogom, povjerovao sam u njihova svjedočanstva. Rekli su da sada čitaju Bibliju i da su sretni što su upoznali Boga i shvatili kakav je on. Prvi put sam čuo da je Biblija Božja riječ koju je Bog dao kao uputu za život.

Odmah sam pročitao Ivanovo evanđelje i Poslanicu Rimljanima, ali to mi nije bilo dovoljno pa sam kupio Bibliju i počeo čitati. Vrlo brzo sam se razočarao primijetivši da ne mogu živjeti po Božjim zapovijedima. Shvatio sam da sam grešan čovjek i da je sve u mojem životu grijeh, ali nisam znao rješenje. Čuo sam da je Isus Krist baš zato došao na ovaj svijet da bi svojom smrću na križu platio moje grijehе i da bi mene osobno spasio od grijehа i vječne duhovne smrti. Dobro sam zapamtio jedan redak iz Poslanice Rimljanima 10,13: "Tko god zazove ime Gospodnje, spasić se". Počeo sam

kalkulirati: "Aha, kad mi bude stvarno teško isprobat ću funkcionira li ovaj redak!"

Počela je agresija na Hrvatsku, trebalo se braniti. Našao sam se u takvom okruženju u kojemu sam imao najbolje mogućnosti za uživanje u grijehu, alkoholu, čak i za eksperimentiranje s raznim drogama. Svaki put kad bih u borbi došao u životnu opasnost, primijenio bih onaj stih iz Poslanice Rimljanima 10,13. Bog me stvarno čuvao. Gotovo redovno sam mu obećavao da ću ga početi slušati i slijediti. Iz borbi sam uvijek izlazio neozlijeđen, ali umjesto zahvalnosti Bogu, govorio sam da sam imao sreće i nastavio uživati u grijehu koji me je sve više i više zarobljavao.

Krajem rata počeo sam jednom tjedno pohađati sastanke grupe ljudi koji su zajedno čitali Bibliju. Za vrijeme mojega prvog posjeta proučavali smo Ivanovo evanđelje. Bio sam oduševljen onim što sam čuo, ali, nažalost, nakon toga nije bilo većih promjena u momemu životu. I dalje sam bio svjestan grijeha koji me vukao od Boga i njegove riječi.

Puno sam čitao i slušao da svoje grijeha trebam predati Gospodinu Isusu Kristu i da je on umro na križu za te moje grijeha. Ja to nisam želio učiniti. Nisam mu želio predati svoj život, nego sam se nastavio boriti s grijehom vjerujući da ću ga nekako pobijediti. Mislio sam da meni Isus ne treba, da ću sam nadvladati grijeh i zlo koji su me mučili cijeloga života.

Sasvim nenadano, kad je rat već bio pri završetku, našao sam se u jednoj borbenoj operaciji. Okolnosti su bile vrlo teške, dva dana i dvije noći granate su padale svuda oko nas, meci su fijukali iznad naših glava, moji su suborci padali ranjeni, razneseni, mrtvi. Umirao sam od straha, ne znajući hoće li sljedeća granata završiti u momemu tijelu. Čuo sam krikove i jauke svojega najboljeg prijatelja iz voda i vidio ga kako leži u lokvi krvi. Jedna je granata pala ravno na njega. U tom sam se trenutku prisjetio kako smo nekad zajedno trčali, igrali stolni tenis, košarku, pomislio sam na to kako je mlad, na početku života. U nekoliko sekundi kroz glavu su mi proletjele tisuće pitanja upućenih Bogu: "Bože, zar je to sve u životu što čovjek doživi? Zar nema ničega veselijeg i radosnijeg od ovoga? Zar ću i ja ovdje poginuti, sada kad je rat gotovo pri kraju?"

Postao sam svjestan da mi jedino Isus Krist može pomoći. Tko je drugi mario za mene, tko bi me uopće želio i saslušati? Ako sada poginem, razmišljao sam, i stanem pred živoga Boga, ako me pita što sam radio u svojem životu na zemlji, što ću mu reći osim grešnih i loših stvari? Izvadio sam posljednji džoker iz rukava: Biblija, Poslanica Rimljanima 10,13: "Tko god zazove ime Gospodnje, spasit će se". Očajnički sam zavapio Isusu Kristu i rekao mu: "Isuse, samo me ti možeš izvući! Molim te, pomoz mi, a ja ti čvrsto obećajem da ću te slušati i slijediti ostatak svojega života! Isuse, ti od sada upravljaj mojim životom, tebi ga dajem jer si ga

ti meni dao!" Nakon te molitve preplavio me mir koji, zbog situacije oko mene, nije dugo trajao, ali za mene je sve dobro završilo. Uvjeren sam da mi je Isus Krist pomogao.

Ovaj put nisam zaboravio obećanje, bio sam uistinu zahvalan Bogu. Razmišljao sam što bih ja mogao učiniti za njega i počeo svakodnevno čitati Bibliju, knjigu koju sam pet godina stalno nosio sa sobom, ali sam je vrlo malo čitao. Bog mi se kroz nju sve više i više otkrivao, počeo sam shvaćati kakav je on, koliko me voli. U Ivanovu evanđelju 3, 16-18 Bog mi je neposredno progovorio: "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u njega vjeruje, već da ima život vječni. Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu. Tko vjeruje u njega, tomu se ne sudi; a tko ne vjeruje, već je osuđen jer nije vjerovao u jedinorođenog Sina Božjega."

Kroz te sam retke shvatio da je Bog dao Isusa Krista da umre na križu baš za moje grijehе i prijestupe. Rekao sam Isusu Kristu: "Isuse, vjerujem da si ti moj Bog i Spasitelj, da si došao na Zemlju umrijeti na križu za moje grijehе, da bih ja imao život vječni. Da, Isuse, vjerujem da si bio tri dana u grobu te da si uskrsnuo i otišao natrag svojemu Ocu u nebo te da ćeš jednoga dana i mene uskrsnuti i dovesti u nebo."

Od toga je dana Isus Krist počeo polako, ali sigurno mijenjati moj život. Grijeh više nema moć nada mnom. Isus me je oslobodio od brojnih grijehа, primjerice od konzumiranja alkohola i droge te od petnaest godina duge ovisnosti o cigaretama. Nestao je i kompleks iz djetinjstva da sam manje vrijedan od drugih, a traume iz rata polako, ali sigurno prolaze. Isus Krist mi je darovao neopisivi mir u srcu. Dobio sam radost kakvu nikad prije nisam poznao niti sam je primjećivao kod ljudi. On je ispunio želju mogega života i darovao mi dobru ženu koja također vjeruje u njega i s kojom sam vrlo sretan. Izliječio me je od teške, kronične virusne žutice od koje sam bolovao pet godina. Ipak, najljepše od svega je znati da me Isus Krist voli i da misli na mene bez obzira gdje se nalazim i kako se trenutno osjećam. Njegova milost i ljubav su toliko velike da mi već sada daje vječan i izobilan život koji uopće nisam zaslužio.

Damir Mijaljević / Zagreb

Putovanje kroz noć

Lip je i sunčan nediljni nogometni dan. Bolila me glava od puta cilu noć, u ferati se pilo i pivalo. Uvik je tako kad se ide u Zagreb na utakmicu. U kosti se lagano počela uvlačit kriza, ali neman straja, imamo još heroína, od jučer. Ušli smo u neki kafić, i tamo u WC-u ufurali sve šta je ostalo. Poslin smo otišli u prvi dućan i ukrali tri botilje vina: to nama nikad nije bija problem. Trefili smo još ekipe iz Splita, i oni su imali dosta vina pa smo počeli pit i pripremat se za utakmicu. Normalno, isto smo počeli i radit frku, fermavat aute i maltretirat ljude. Nije tribalo puno i tu se našla policija. Ja, već skroz pijan, iz čista mira san udrija policajca šakom u glavu. Za par minuti, tu se stvorila cila patrola. Palice su pljuštale po cilome tilu. Pa san na tle, krv je šikljala iz glave. Nakon par sati probudija san se u stanici, zavezan za radijator.

Danas kad imam svoju obitelj, suprugu i naša dva sina i kćer, teško mi je povezati moj sadašnji život i onaj koji sam živio deset godina, vrteći se u krugu heroína, kokaina, heptanona, ulice i zatvora...

U svojoj sam petoj godini ostao bez oca. Majka se trudila meni i sestri pružiti sve kako se ne bismo razlikovali od naših prijatelja. Kako su godine prolazile, sve sam više vremena provodio na ulici. Kod kuće

sam bio tih i povučen, pravi mamin sin, a sa svojim prijateljima iz iste ulice agresivan i željan dokazivanja. Htio sam u svemu biti prvi.

Ta je želja za dokazivanjem imala smisla sve dok sam igrao nogomet i bavio se aktivno sportom. Nogomet je ispunjavao moje vrijeme i činio me sretnim. No, nakon nekog vremena sport mi je postao monoton. Sve sam više vremena provodio s ekipom iz kvarta, a želja da se i u tom društvu istaknem i dokažem, nije jenjavala. Želio sam biti prvi, ali ne više ne u sportskim postignućima, već u *snifanju* i konzumiranju lakih droga.

Ubrzo su mi i lake droge postale malo. U to je vrijeme u moj kvart stigao heroin. Moja ekipa i ja smo se vrlo brzo našli u tome. Heroin nam je postao sve. Nakon nekog vremena izbačen sam iz škole. Za svoju obitelj nisam imao nikakvog interesa. Sport mi je postao nula. Moj je život imao samo jedan cilj: doći do novca za heroin. Tako iz dana u dan i iz godine u godinu. Problemi su se gomilali. Potreba za drogom bila je sve veća pa su krivična djela, problemi s policijom i zatvor postali moja stvarnost.

Policija je počela dolaziti na naša vrata. Moja je majka postala svjesna istine, shvatila je da u kući više nema svoga sina već potpuno drugu osobu, čovjeka bez osjećaja i milosti prema njoj. Tada je prvi put priznala i sebi i drugima da sam ovisnik.

Išao sam tri puta na liječenje u Zagreb kod jednog poznatog liječnika, ali nisam uspio ostaviti heroin. Sve se nastavilo po starom. Moja je obitelj tražila izlaz za mene. Bili su uvjereni da je problem u gradu Splitu i da trebam promijeniti grad. Preselio sam se u Osijek. Tamo mi je krenulo dobro, uspio sam proći fizičku krizu, zaposlio se i ponovno počeo igrati nogomet. Sve je izgledalo super, ali ja sam se, nakon sedam mjeseci, odlučio vratiti u Split. Ono što sam prvo napravio nakon dolaska u Split - otišao sam kupiti heroin.

Moja se majka nije predavala. Stupila je u kontakt s jednom udrugom roditelja koji su joj savjetovali da me izbaci iz kuće. Završio sam na ulici. Broj mojih krivičnih djela rastao je iz dana u dan. Pomirio sam se s činjenicom da sam narkoman. Prestao sam se skrivati, krao sam svaki dan i drogirao se samo da mogu funkcionirati. Potpuno sam izgubio nadu da se mogu izliječiti...

Jednoga dana, dok sam sjedio na rivi u totalnoj *komi*, prišao mi je jedan crnac, sjeo pokraj mene i rekao mi: "Isus te voli!" Pokušao je sa mnom razgovarati i pomoći mi. Sutradan su k meni došli momci iz jednog kršćanskog centra za rehabilitaciju ovisnika, Retocentra, i ispričali mi svoju priču: bili su ovisnici, ali su se izliježili u Španjolskoj. Nagovarali su i mene da odem u Španjolsku. Pristao sam vidjevši u tome priliku za bijeg od policije. U to je vrijeme, naime, bila raspisana tjeratica za mnom.

U roku dva dana bio sam u avionu za Španjolsku. Na aerodromu su me dočekali momci iz kršćanskog centra. Od prvog trenutka bili su drugačiji od ljudi koje sam poznao. Znao sam, iz dotadašnjih razgovora, da su i oni nekad bili ovisnici, a da danas žele pomoći meni. Od dolaska u centar tražio sam njihov motiv, ne razumijevajući zašto mi žele pomoći, zašto su radosni, zašto su strpljivi sa mnom, odakle im taj mir koji sam vidio u njima.

Svaki dan je počinjao čitanjem Biblije, molitvom i pjesmom. Nisam se nalazio u tome, ali je njihov život u meni budio radoznalost. Htio sam imati to što su oni imali: mir i radost u svakom danu. Tako da sam i ja počeo tražiti Boga i čitati Bibliju.

Moja je prva molitva glasila: "Ako te ima, pomoz mi, Bože!" Prvi redci iz Biblije, koji su i meni dali nadu da mogu biti slobodan, Isusove su riječi koje je izrekao u Ivanovu evanđelju: "Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi", "Ja sam put istina i život." Jedne večeri, nakon predavanja na temu "Svim srcem", zamolio sam Isusa svim srcem da mi oprost i sve moje grijeh, da uzme moj nemir, da me oslobodi od droge i da me on dalje vodi. Nakon te molitve, prvi put u životu, imao sam mir i sigurnost u mogućnost novog početka i novog života. Potom se sve promijenilo...

U Split sam se vratio nakon dvije godine, planirajući nastaviti svoj rad u Reto-centru u Hrvatskoj.

Brod kojim sam se vraćao, u splitskoj luci, čekala je i policija. Stavili su mi lisice na ruke i odveli me u zatvor. U ćeliji sam, sjedeći, razmišljao o tome nalazi li se Bog u Španjolskoj, a moja realnost tu, u zatvoru? Zamolio sam čuvara da mi iz torbe donese Bibliju. Čitao sam kako su Pavao i Sila, dok su bili u zatvoru, vjerovali Bogu i molili se. To sam učinio i ja.

Nakon suđenja, na kojem nisam imao branitelja, a ni ikakve šanse - sudac me oslobodio. Tada sam se ponovno uvjerio da je Isus živ.

Moja obitelj, supruga, djeca i ja, danas živimo u Zagrebu. U Rijeci radim u savjetovalištu za pomoć u rješavanju problema ovisnosti. Ovisnike motiviram za odlazak u Reto-centar. Cilj nam je što većem broju ovisnika i njihovim obiteljima vratiti nadu i vjeru u život.

Marijo Bandić / Zagreb

U potrazi za ljubavlju

Snažno sam želio biti voljen i prihvaćen još kao dječak. Sjećam se da sam puni intenzitet te čežnje osjetio kao četrnaestogodišnjak, na ekskurziji, dok sam ležao pijan, plačući: "Nitko me ne voli!" Jedna me je djevojka, nježno, dotaknula dlanovima i rekla: "Ja te volim". U tom sam se trenutku osjetio voljen i prihvaćen, ali već je sutradan čarolija nestala.

Prijelomni trenutak dogodio se kada sam odlučio naučiti plesati za maturalac. Trener je otkrio moju, do tada skrivenu, nadarenost. Vrlo sam brzo prešao u profesionalne vode. Plesom sam se bavio deset godina.

Nije trebalo dugo i ponijela me rijeka uspjeha. Postao sam prvi plesač rock & rolla u svom rodnom gradu, o meni su pisale novine, učestala su putovanja, zaredali nastupi... Osvojio sam prva mjesta na dva državna prvenstva. Uživao sam u pljesku publike. Bilo je uistinu lijepo, ali nekako nije bilo dovoljno. Ni brojna gostovanja, ni popularnost nisu mogli utažiti unutarnju glad, niti su mogli izbrisati nezadovoljstvo koje je tinjalo duboko u meni. I dalje sam žudio biti potpuno voljen i prihvaćen.

Veliki matematičar, fizičar i kršćanin Pascal rekao je jednom da je Bog u čovjeku stvorio prazninu koju

samo on može ispuniti. Te sam riječi mogao razumjeti tek mnogo kasnije, kada je Gospodin Isus ušao u moj život i ispunio je. "Ja sam kruh života, tko od mene jede neće ogladnjeti."

Nakon deset godina plesa došao je čas kada sam se morao zaustaviti. Imao sam ozbiljnu ozljedu kralježnice. Liječnik me upozorio da bih, ukoliko nastavim trenirati, mogao postati invalid. Radilo se o *diskus herniji*, iskliznuću diska između kralješaka. Disk je pritiskao živčani splet i mogao ga je, na neki način, prekinuti. Prsti na nogama su mi se počeli uvlačiti. Nisam mogao hodati, sjediti, spavati. Ipak sam, u takvome stanju, naključan *voltarenima*, izišao na državno prvenstvo i pobijedio. Bio sam prvi.

Operaciju sam teško podnio. Probudio sam se u panici. Nisam mogao udahnuti zrak. Pokušavao sam to reći medicinskoj sestri, ali zbog narkoze nisam uspijevao. Srećom, druga je sestra vidjela moje kolutanje očima i na nos mi je brzo pritisnula masku s kisikom. Tada sam osjetio smrtni strah. Pomisao da sam mogao umrijeti bila mi je nevjerovatna. Bio sam uvjeren da sam najjači, nesavladiv, da me nitko ne može zaustaviti. Istina je bila drugačija. Bio sam bespomoćan kao malo dijete.

Bila mi je potrebna rehabilitacija i Biokovka je bila moje sljedeće odredište. Kako je u to vrijeme bjesnio rat u Bosni i Hercegovini, Centar je bio pun ranjenika s najstrašnijim ozljedama: neki su bili bez dijelova tijela,

ruku ili nogu, izranjavanih glava... Bio sam užasnut. Osjećao sam se kao nikada do tada, ostavljen, usamljen i odbačen. Pao sam u depresiju i čak pomišljao da sebi oduzmem život.

Danima sam šetao obalom, postavljajući sebi tisuću pitanja. Nisam mogao dokučiti smisao u životu, a nisam znao ni što dalje. Sve su me češće počeli opsjedati stari grijesi, strahovi i sumnje. Pred očima mi se, poput kakvoga filma napravljenog prema predlošku mojega istinitog scenarija, odvrtio vlastiti život, dan po dan. Izmjenjivale su se laži, sitne krađe, iskorištavanja, povrede koje sam drugima nanio, sebičnost, bludnost... Želio sam se osloboditi toga bremena.

Nekoliko dana prije povratka, krajem rujna 1993., među nas bolesnike došla je skupina kršćana, veselih mladih ljudi s gitarama. Svi smo se okupili oko njih. Vidio sam toplinu na njihovim licima i osjetio ljubav kojom kao da su zračili. Shvatio sam da je život koji sam do tada živio bio život interesa i trgovine. Ljubav se morala kupiti ili barem razmijeniti. Ovi su mladi ljudi pjevali o besplatnoj Isusovoj ljubavi, govorili nam da nas Isus voli. Mene da netko voli?! Iako mi je to zvučalo kao *science fiction*, ta se misao sve dublje usijecala u moje biće. Isus me voli, mene netko voli! Drugi su se bolesnici ubrzo počeli razilaziti, ali ja sam, kao prikovan, sjedio na svojoj stolici. Dali su mi Novi zavjet i knjižicu Tko je Isus.

Moj je život stigao do prekretnice. Doznao sam da je Isus došao na ovaj svijet kako bi umro za svakoga čovjeka za oprostjenje njegovih grijeha i da je taj dar oprostjenja - besplatan. Na kraju knjižice nalazila se mala molitva: "Isuse, priznajem svoje grijeha, uđi u moj život i daj mi novi početak. Zahvaljujem ti sada. Preuzmi kontrolu u mom životu."

Sve bilo tako jednostavno i živo. Bog mi je nudio ono što sam želio: novi život i novi početak. Da bih to prihvatio, morao sam priznati da sam radio krivo, da su svi moji motivi bili pogrešni jer me u mojim postupcima rukovodila sebičnost, želja da budem u centru pozornosti, ponos... To nije bilo lako. Nešto u meni suprotstavljalo se takvom priznanju, cijelo je moje tijelo bilo protiv. Unatoč tome što Isus nudi sve za ništa, bilo mi je strahovito teško odbaciti stari život.

Obično sam šetao uz obalu, do Makarske, ali toga dana, pred sam odlazak, krenuo sam u posve suprotnome smjeru. Zaustavio sam se na samotnom mjestu uz obalu. Nikoga nije bilo u blizini, bio sam sam samcat, ali osjećao sam nazočnost Svemogućega Boga. Bili smo sami, on i ja. Tada sam, pred svojim Stvoriteljem, na obali, vidio sebe samoga savršeno jasno. Ni u meni, a ni u mojim djelima nije bilo ničega dobrog. Pod njegovim svjetlom, ja sam bio tama i sve u meni bilo je tama. Moja djela, za koja sam nekada i mislio da su dobra, sada su, obasjana tom spoznajom, ostala prazna i bez vrijednosti. Shvatio sam da nemam nikakvih zasluga, da po pravdi

zaslužujem kaznu i vječnu propast, pakao. U tim sam trenucima spoznao da je Bog milostiv, a da su njegova ljubav i opraštanje bezgranični. Plakao sam toga jutra.

Priznavao sam Bogu svoje grijeha, sve kojih sam se tada mogao sjetiti. Dvadeset i osam godina tražio sam ljubav i prihvaćanje i tek sam tada, tu na morskoj obali, pronašao ono za čime sam do tada tragaio. Bog mi je govorio da me voli, a ja sam plakao. Svi su moji grijesi otišli, kao pod zemlju. U tome mi je trenutku Bog dao novi život.

Skočio sam u uzburkano more, gol golcat. Valovi su se razbijali o obalu i o hridi, ali ja se više ničega nisam plašio. Znao sam da sam rođen u Božju obitelj, da sam nanovo rođen, da sam postao dijete Božje, da sam dobio nebeskog Oca. Izgubio se svaki strah od smrti, od budućnosti.

Život je odjednom dobio smisao. Grijesi su mi oprošteni. Breme je nestalo. Strahovi su se istopili. Do tada sam pio *gastale* zbog nervoze, bio sam na najboljem putu da dobijem čir, imao sam alergiju uzrokovanu brigama i strahovima. Izgubio sam svaku potrebu za cigaretama. Sve je nestalo, kao rukom odneseno. Bio je to dar mojega Gospodina nakon što sam mu, vjerom, rekao da. Gospodin je postao moj Otac i najbolji prijatelj, najveća vrijednost u mojemu životu. Sve ostalo od tada je postalo manje važno. Ja sam, od

toga trenutka, svakome čovjeku morao pričati o mojemu Gospodinu i Ocu.

Nikada, ni u jednom jedinom trenutku, nisam se pokajao što sam svoj život predao Isusu i što je Isus Krist postao moj Gospodin i Spasitelj. Bio sam bolestan i upropašten čovjek, ali Isus je rekao: Zdravi ne trebaju liječnika nego bolesni, a ja nisam došao spasiti pravedne nego grešnike.

Isus Krist je spasio moj život, nikada mu se neću moći dovoljno zahvaliti.

Igor Vrgoč / Split

Duhovna putovanja kroz religije

U osnovnoj školi nisam bio neki veliki grešnik. Primjerice, u to sam vrijeme krao stripove Alan Ford, ali moj prijatelj... da samo znate koliko je on krao. Malo sam i lagao, ali drugi su lagali mnogo više od mene. Rođen sam u katoličkoj obitelji, pohađao sam vjeronauk. Kršten sam, pričesćen i krizman prema pravilima Katoličke crkve. Svake sam nedjelje išao u crkvu i mislio da imam dobar odnos s Bogom. Govorio sam: "Bože, ti i ja smo dobri!".

Nakon završetka osnovne škole, prestao sam ići na vjeronauk i počeo više griješiti. Nekako je išlo sve do 1991. godine kada je počeo rat. Moj grad, Dubrovnik, bio je napadnut i ja sam se odmah priključio obrani. Vrlo brzo, već četvrtog dana, poginuo mi je prijatelj. Nakon mjesec dana poginuo je i drugi, a ja sam se počeo pitati gdje je taj Bog i što će se dogoditi sa mnom, hoću li uopće preživjeti. Bilo mi je vrlo teško, ni sada ne mogu pričati o tome bez snažnih emocija.

U svakom slučaju, u ratu sam počeo razmišljati o Bogu. U teškoćama i opasnosti obećavao sam mu da ću, ako preživim i vratim se iz borbe, poći u crkvu i učiniti sve što on želi da učinim. Kad bih se vratio, išao sam na

misu ili se javio svećeniku koji bi došao na teren. Pola sata ili sat provodio sam s Bogom, a nakon toga bih na sve to zaboravio.

Dočekao sam kraj rata, ali mi je stradala psiha. Zatvorio sam se u sebe, mogao sam razgovarati jedino s ljudima koji su, kao i ja, u ratu proveli četiri, pet godina. Ostale nisam podnosio. Jedan od mojih tadašnjih prijatelja uputio me na transcendentalnu meditaciju (TM). Ispočetka mi je uistinu pomogla, vjerovao sam da je to jedna antistresna tehnika. Učitelj nam je rekao da to nije nikakva nova religija, da možemo ići u crkvu i mogu reći da sam ja, otkada sam počeo prakticirati TM, ujedno počeo i redovito ići na misu. Jednom sam tako, izlazeći iz crkve, promatrao ljude kako se silovito guraju prema izlazu, gotovo u stampedu, i počeo sam se pitati kamo tako žure. "Mir s vama", bile su posljednje riječi svećenika. Kamo, dakle, žure u nedjelju? Shvatio sam da su ti ljudi dolazili u crkvu kako bi odradili tu obvezu, da nisu tu cijelim srcem.

Nakon TM-a, otkrio sam SILVA metodu. Bila je uistinu dobra, prava, super stvar. Počeo sam liječiti ljude, svoje poznanike, ali i nepoznate, u neposrednom kontaktu, ali i na daljinu. To nije bila prevara. Polagao sam ruke na ljude i uklanjao im bol. Liječio sam čovjeka koji je bio u bolnici, u Krapini, i premda ga nikada nisam vidio, izliječio sam ga. To je istina, to se može. Budio sam se kad sam htio... Ta SILVA metoda, to je sotona... Ta vas metoda nauči da se probudite u vrijeme koje

vam odgovara, da pamtite, pomoću te metode možete reproducirati cijeli ovaj razgovor, možete sve što čujete jednostavno prepričati... Osjećao sam se izuzetno važan, sve to mi je nevjerovatno imponiralo. Mogao sam liječiti, a nisam naplaćivao. Bio sam uvjeren da je to Božje djelo, da mi je Bog dao sposobnost da mogu pomagati drugima i da me on vodi. Počeo sam i gatati. Išlo mi je vrlo dobro, očito sam dobro predviđao jer se glas o tome proširio. Oko mene su se okupljale žene, u kući mi ih je bilo po pet, šest, iskazivale su mi svoje divljenje i potvrđivale da sam im dobro pogodio. Znete li koliko košta jedna takva gatačka seansa? Ako uspijete stvoriti neku reputaciju kao što je meni uspjelo, 150 kuna.

Zatim sam počeo čitati Bhagavadgitu. Znete li da Bhagavadgita, otprilike, kaže da u ovom životu možeš grijешiti, ali da ćeš u drugome to ispraviti. Računao sam da to nije loše jer ako i budem grijешio, rodit ću se ponovno i sve to ispraviti. Počela su i moja astralna putovanja. Izdizao sam se iz svojega tijela i putovao prostorom. To mi se događalo navečer. Naravno, nisam znao o čemu se radi i sve sam dublje i dublje tonuo u glib.

Jednoga sam dana ugledao zanimljiv plakat u Zagrebu. Ne sjećam se sasvim precizno redosljeda, ali na njemu je pisalo Isus, Buda, Krišna, Muhamed... Budući da su me i druge religije zanimala, otišao sam na predavanje na kojem je govorio jedan Indijac koji se obratio na kršćanstvo. Slušajući ga, oslobodio

sam se nekih nedoumica i, otprilike, shvatio gdje se nalazim. Zapitao sam se kako to da ja, usprkos svojemu katoličkom odgoju i činjenici da sam cijeli svoj život proveo u katoličkoj obitelji, da sam išao na misu s prijateljima i slavio dubrovačkog svetog Vlaha, ne razumijem zašto je Krist razapet.

Onoga trenutka kada sam pročitao redak "Ja sam Put", riječi koje je Isus izrekao, postalo mi je potpuno jasno što moram raditi. Drugi dio retka, "Istina i Život", nisam odmah primijetio. Uvečer sam se vratio u svoju sobu i zaplakao. Te noći nisam spavao, plakao sam i razgovarao s Bogom. Počeo sam dolaziti u kršćansku zajednicu.

Moje su dvojbe počele otpadati jedna po jedna. Nedugo nakon što sam upoznao Isusa, sjedio sam s prijateljima Dubravkom i Stanislavom u kaféu i pušio. Bilo je oko deset sati uvečer i do tada sam popušio kutiju i pol cigareta. Toliko sam, naime, dnevno pušio. Rekao sam im da bih se ostavio cigareta jer mi smetaju. "Pomolimo se za to," odgovorili su i mi smo se pomolili. Osjetio sam da mogu zgužvati i baciti tu kutiju cigareta. To sam i učinio. Bacio sam je i od tada nikad više nisam zapalio cigaretu.

Sada sam na fakultetu, studiram. Isus mi daje mir. Teško se koncentriram, ali mi i u tome Isus pomaže. Pomolim se i uspijem se koncentrirati, naučim, čak nemam ni veliku tremu pred ispit. Postao sam prijatelj

s Isusom. On je živi Bog, on nije onaj bog kakvog sam ja zamišljao, sa sjedom bradom koji s visina gleda na moje pogreške i stalno me kori... S njim sam dvadeset i četiri sata dnevno, s njim se budim i s njim liježem u krevet. Uvijek je sa mnom. Želim ti reći da se Isus sad obraća i tebi. Ne onome tvom prijatelju, ne tvojoj prijateljici, ne nekome drugom. Baš tebi, jer ti ne čitaš slučajno ove retke. Razmisli malo o tome. Amen.

Nikša Ivanković / Dubrovnik

Gladovanjem do sreće

Imala sam svoj tajni svijet. U njemu se događalo samo ono što sam željela. Barem sam tako mislila, sve do trenutka kada su mi uzde ovisnosti otkazale poslušnost.

Hrana je bila središte oko kojega su se vrtjele moje misli. Htjela sam, konačno, postati mršava kako bih se mogla okrenuti prema brojnim, za mene privlačnim stvarima u životu. Imati liniju bio je preduvjet za sve, ali što sam brže trčala za tim ciljem, moja mi je želja sve hitrije izmicala.

Odrasla sam u zdravoj obitelji s puno djece. Do puberteta uopće nisam upoznala sumnje ili nesigurnosti. Istina, nešto duboko u mojemu srcu bilo je neispunjeno, ali toga bih tek ponekad bila svjesna. U pubertetu su se javila prva pitanja. Kako funkcionira svijet u koji odrastam? Kako mogu biti sretna?

Gadila sam se sebi svaki put nakon namjerno povraćene hrane. Mrzila sam tu hranu o kojoj sam stalno razmišljala, iako u njoj nisam nalazila pravoga užitka. Osjećala sam kako me deblja, kako stoji u mojemu želudcu i ne namjerava krenuti dalje, vani, što brže... U tome sam joj pomagala. Sredstva za čišćenje bila su prva varijanta mogega rješenja.

Odrastajući, osluškivala sam onaj svijet vani, nastojala sam pronaći odgovore na svoja pitanja.

Na jednu te istu poruku stalno sam se spoticala: moraš biti mršava! Biti mršava značilo je lijepo izgledati. Kada je neka ružna ili debela djevojka pronašla radost u životu? Dobra je kao prijateljica nekoj nevjesti, ali nikada nije nevjesta!

U jednoj pametnoj knjizi piše da ne bih upoznala požudu da mi zabrana nije rekla: ne poželi! Uhvativši zgodu, moja je nesređena priroda proizvela svaku vrstu požude u meni. Bez tog zakona - zabrane - ta greška u mojemu ponašanju ne bi bila djelotvorna! Tu sam zabranu čitala u časopisima: brza dijeta, uspjeh za samo pet dana...

Dolazak na fakultet za mene je značio susret s novom sredinom u kojoj sam trebala pronaći svoje mjesto. Momak mi je bio neka vrsta sigurnosti ali, nažalost, i put u još gore otuđenje. Gubila sam utrku s kalorijama. U svakome sam trenutku točno znala što sam pojela, a ono što sam željela jesti sebi sam zabranjivala. Htjela sam biti stroga prema samoj sebi uvodeći vojničku disciplinu, uvjeravajući se da ja to mogu dovesti u red!

Moja je strogost postala nepodnošljiva, moje osude sve jače. Kakvo olakšanje mi je donijelo prvo izbacivanje hrane! Konačno! Ja sam samostalna i sigurna! Izbaciti van jedini je dostatno siguran i zadovoljavajući način!

Postoji li ijedan, pa i najlošiji časopis, koji nema barem neku dijetu koja garantira siguran uspjeh? Shvatila sam da je bilo koja dijeta i nepotrebno kontroliranje unosa hrane, samo zbog tuđih uvjerenja koliko kilograma djevojka mora težiti, početni impuls - droga - za stvaranje poremećaja u prehrani.

Kamo me odvela želja da se priprelim za život? Do toga da sam cijeli svoj svijet podložila hrani i mislila samo na nju. Kad god sam bila u prigodi, jela sam ogromne količine. Potom bi uslijedila strahovita grižnja i ja bih sve povratila i uzela sredstvo za čišćenje. Dobro sam se osjećala samo dok me ponovno ne bi obuzeo osjećaj užasne gladi i želje za hranom. Razmaci između jedenja i povraćanja postajali su sve kraći, a količine hrane koje sam trpala u sebe sve veće. U svojoj strogosti nisam htjela uzimati sol, da, čistu sol koju bih najradije jela žlicama.

To je bila moja tajna koju nitko nije znao. Vjerovala sam da sam tu metodu sama izmislila.

Izbjegavala sam neke drage prijatelje i ljude s kojima sam se željela družiti, čak ih nisam ni pozdravljala pri slučajnom susretu... Ta, tko uopće želi sa mnom razgovarati dok sam ovako debela? Čim smršavam, sve ću ih nazvati! Život će biti tako lijep! Danas mislim da sam u to vrijeme imala najviše pet kilograma viška.

U svojoj želji za životom, sve sam se više udaljavala od života. Bila sam sama sa svojom depresijom. To

je bio žalostan rezultat mojega nastojanja da budem prihvaćena, voljena i lijepa. Ni dobivanje fakultetske diplome ništa nije promijenilo u mojemu srcu. I dalje sam bila silno razočarana.

Kako je predivno uistinu živjeti! Svatko ima svoju težinu, svatko je jedinka za sebe. Bog još nikad nije stvorio serijski proizvod. Svi smo mi neponovljivi originali koji se ne mogu ugurati u prosječnu idealnu težinu. Shvatila sam da, ilustrativno govoreći, ponovno moram u pubertet kako bih naučila što je život i koja načela u njemu vrijede.

Isus je rekao: "Ja sam došao da moje ovce imaju život u izobilju!" Ja sam živi dokaz. Pronašla sam tog Isusa, bolje rečeno, on je pronašao mene u mojoj tami i izoliranosti. Postajala sam sve slobodnija kako sam razumijevala jednu po jednu istinu. Shvatila sam vlastitu vrijednost, koliko sam voljena i prihvaćena. Spoznala sam da je život na potpuno drugom mjestu...

Uživala sam u svojim trudnoćama, u dobivanju kilograma, u svakom danu svojega novog života! Postala sam slobodna! Danas mi je važniji nečiji osmijeh nego broj koji nosi. Onaj koji me stvorio, stvorio je i najbolje rješenje za prehranu. Njemu sam povjerovala i jela redovito, uživajući u obroku, a nakon toga - posve zaboravila na hranu! Znete li zašto? Nisam bila gladna! Poštovala sam taj signal koji nam je Bog ugradio, a

između dvaju obroka živjela sam onako kako sam odavno htjela.

Sad sam počela drugačiju trku, za vrijednostima koje su Bogu važne. U tom slučaju, ne možete biti ni prebrzi ni ovisni. S vama je Istina i Život koji ima budućnost i smisao!

Edita Müller / Split

Traganje bez kraja

Čovjek cijeli život provede u traganju za nečim što će mu dati sigurnost, mir...

U dvanaestoj godini dobio sam stan - u popravnom domu za maloljetnike. Takva iskustva obično završavaju prije negativno nego pozitivno. Meni je tamo bilo odlično. Postojao je red koji je trebalo poštovati, obveze koje je trebalo izvršavati. Netko se brinuo, nadgledao, netko bi zastao i saslušao moje probleme i moje dječje lutanje usmjeravao na pravi put. Do tada to nisam imao. Moji su se roditelji razveli zbog neslaganja. Majka se s nas troje djece sa Šolte preselila u Split, gdje sam krenuo u sedmi razred. Majka je radila i, brinući se za svakodnevno preživljavanje, nije provjeravala gdje sam, što radim, s kim se družim. Tada sam trebao tatu i mamu da MENI posvete vrijeme.

Prepuštio sam se ulici i onome što ona nosi. Nakon osmog razreda moj se put zaustavio u popravnom domu. Kao *domaš* sam završio srednju školu, odslužio vojni rok i zaposlio se. Ubrzo nakon toga upoznao sam izuzetnu djevojku u koju sam se zaljubio, s kojom sam se oženio i s kojom danas imam prekrasnog sina.

Međutim, još uvijek je nešto nedostajalo. Tražio sam to nešto što nisam mogao objasniti. Isprobao sam mnogo toga, ali nisam pronašao odgovor i nisam bio potpuno zadovoljan. Jednoga sam dana pronašao letak u poštanskom sandučiću. Bio je to poziv na biblijska predavanja. Pomislio sam, moram vidjeti o čemu se tu radi! Na tim sam predavanjima dobio Novi zavjet, čuo sam, a poslji je i pročitao tko je Isus, zašto je došao na svijet i kolika je moja odgovornost u odnosu na tu činjenicu.

Uz pomoć nekih ljudi i čitajući Novi zavjet (Bibliju), dobio sam odgovore na pitanja za koja nisam ni znao koliko su važna za mene osobno i za svakog čovjeka pod ovim nebom. Kad sam to shvatio, prihvatio sam Isusa za svog Spasitelja i Gospodina. On je taj koji mi daje mir u srcu i sigurnost. Potraga je prestala.

Dragi Petrić / Split

Od idola do Boga

Danas, kada sam uvjeren da ima samo jedan Bog, Stvoritelj svega vidljivog i nevidljivog, možda jasnije nego ikad uviđam da uistinu ima mnogo “bogova”. Od te brojne božanske plejade ja sam štovao, ni sam ne znajući, mnoge kroz razdoblja svog života. Ipak, do listopada 1998. godine, najsajjnije i najutjecajnije moje božanstvo bila je glazba u najširem smislu.

Od dječackog oduševljenja njome, preko prvih akorda na akustičnoj gitari, pa do višesatnog dnevnog vježbanja bas-gitare i aktivnog sviranja progresivnije glazbe po zagrebačkim bandovima, glazba mi je postajala, te na kraju i bila, “bog”. Ovaj zaključak je puno manje metaforičan no što se to možda čini. Glazba, kada se uzdigne na božanski pijedestal, (kao i druge stvari uostalom), ima sva obilježja karakteristična za bilo koju religiju. Tako sam imao relikvije u glazbenim instrumentima, svece i gurue u glazbenim idolima, duhovna iskustva pri slušanju i sviranju glazbe, nadu i ohrabrenje u glazbenom uživanju, vjersku zajednicu u glazbenim istomišljenicima, učenja u glazbenim tekstovima i knjigama, sakramente u drogama i alkoholu, spasenje u glazbenom produbljivanju i uspjehu...

Istrenirao sam uho tako da sam mogao ne samo slušati, nego i doživjeti, gotovo sve glazbene vrste do kojih sam mogao doći: od ekstaza na *techno partyjima* do duhovnih putovanja u klasičnoj glazbi. Svirački sam također napredovao te stekao skromno, ali nedvojbeno poštovanje od prijatelja i kolega. Iako nisam znao ništa drugo raditi i objektivno sam, izvan sfere glazbe, zapravo bio beskoristan, uživao sam ovo glazbeno priznanje i crpio iz njega svoju vrijednost i samopoštovanje.

Usko vezano uz to, razvio sam labav svjetonazor koji mi je omogućio prijateljevanje u različitim “ekipama” koje bi imale u svom interesnom krugu neki glazbeni žanr i stavove vezane uz nj. Takav mi je svjetonazor omogućio izbjegavanje bilo kakvih ozbiljnih konfrontacija kako s njima tako i uopće s ljudima oko sebe, od kojih sam se sve više počeo otuđivati (naposljetku više ne bih izlazio na ulicu bez walkmana koji bi me udaljio od neposrednog kontakta s ljudima i davao ritam mojim koracima). Od ekipe do ekipe, ovisno o njihovim sklonostima, konzumirao bih različite vrste droga ili alkohol. Danas mi se čini kako me upravo to učestalo izmjenjivanje okoline poštjednulo fizičke ovisnosti, iako sam potkraj ovog perioda već debelo bio psihički ovisan o lakim drogama i amfetaminima. Obožavao sam svoga glazbenog boga...

Ova kameleonska sposobnost ipak mi je očuvala i jedno dragocjeno, dugogodišnje prijateljstvo, koje je uz prekide trajalo (i traje) niz godina usporedo s mojim opisanim životom, ali i na jedan način neovisno od njega. S Ivanom me u početku povezala zajednička ljubav prema stripu, a kasnije i drugim stvarima, no ono što je važno jest da smo postali i ostali prijatelji kroz sve individualne faze i mijene. On je zapravo ostao izvan tokova mojega radikalnog životnog stila, ali i dovoljno blizu da sam mogao vidjeti što se događa u njegovu životu. To se pokazalo posebno važnim kada je Ivan, nakon nekoliko godina našeg prijateljevanja, postao kršćanin.

Moj životni stil i sklonosti donijeli su mi povremene, ali sve češće depresije, a kasnije i psihoze.

U početku mi je to izgledalo kao još jedan zanimljiv životni eksperiment, no kasnije su mi tjeskobe postale preteško breme. Tada se još uvijek nisam zapitao kako to da mi moj “bog” ne pomaže iako sam sve više ulazio u njegov svijet? Moja “braća po glazbi” nisu mogla po tom pitanju ništa učiniti za mene (mnogi od njih zapravo su imali iste ili slične probleme). Ekipe među kojima sam se kretao nisu imale ništa za reći po pitanju ovakvih slabosti - moja glazbena religioznost počela je pucati po šavovima, i to je bilo vrlo bolno...

U svemu tome moj kršćanski prijatelj djelovao je na mene kao duševni penicilin. Iako mi sam nije mogao pomoći, vjerovao je da poznaje rješenje za moje, sve očitiije, propadanje i razgovori s njim mirisali su na neku nadu kakvu nisam nigdje drugdje nalazio. Jasna u mom pamćenju ostaje ljetna noć na balkonu njegova stana kada smo do jutarnjih sati, uz više litara čaja, satima razgovarali o ljubavi jedinstvenog Stvoritelja Svemira, njegovoj neposrednoj blizini i čežnji za ljudima, za mnom. Radost i okrepa koja se razlila mojom dušom, samo od tog razgovora, bila je tako drugačija od svih drugih brojnih iskustava koje sam poznao, bila je upravo sveta. Ova radost poradi Božje ljubavi isticala se među ostalim iskustvima koja sam poznao kao vitko stablo usred polja makije i zapravo je ostala trajnim putokazom u sljedećim godinama moje tvrdoglavosti i odbijanja.

Čudan je to paradoks u kojem sam se tada nalazio i u kojem danas vidim mnoge ljude. Uvidio sam put izbavljenja iz svoje izgubljenosti i naslućivao da je ovaj kršćanski Bog predivan, ali sam ostao ludo vjeran svom bogu i njegovoj glazbenoj religiji. Nisam mogao zamisliti da ono što me dotad najviše ispunjavalo i ono u čemu sam bio dobar više ne bude središte mog života. Nisam mogao podnijeti pomisao na reakciju mojih ekipa i prijatelja kada bih istinski prihvatio ovoga velikog i jedinog Boga... da

se odrekнем statusa koji sada imam, pa makar bio i ovako beznačajan. Nemoguće! Obožavajući svoga glazbenog boga, makar i nemoćnog da mi pomogne, odbijao sam Stvoritelja. Čime sam se tada kockao, tek mi sada postaje jasno.

Ivan je dobro razumio i dijagnosticirao moje stanje pa se pobrinuo da dobijem valjanu informaciju o Bogu, koju mi je predočio direktno iz Biblije. Središte kršćanstva nije Deset zapovijedi, objašnjavao mi je, nego Kristovo raspeće na križu, smrt i uskrsnuće. Vječna i zemaljska sudbina čovjeka prvenstveno i presudno ovisi, ne o njegovim moralnim performansama (koje su u krajnjem ishodu kod svih ljudi upitne), već o njegovu osobnom odnosu s uskrslim Isusom Kristom i stavu spram Kristova djela na križu. Taj odnos započinje, a ispravan se stav zauzima - vjerom.

U situaciji u kojoj sam se nalazio ovo jednostavno biblijsko Evanđelje zvučalo mi je (a i danas mi još uvijek zvuči) tako logično, razumljivo i originalno da nisam imao ni najmanji intelektualni problem povjerovati u njega. Uistinu je bilo prekrasno spoznati da su Božje ruke raširene i najvećem grešniku te da se ne treba prethodno preodgajati i "pročišćavati" da bi mu se prišlo, već se samo treba u vjeri prepustiti njemu, a on će nas sigurno prihvatiti i povesti dalje; na to se zakleo krvlju svoga jedinorođenog Sina.

Naravno, Biblija uči kako ima vjere i “vjere”, i moj je pronicljivi prijatelj znao da ja “vjerujem”, ali zapravo ne prihvaćam tj. ne dajem se Bogu; moja stara religija još me uvijek držala za vrat. Više puta sam od Ivana čuo biblijski citat: “...vjera bez djela je mrtva sama po sebi...”, vjera kakvu sam ja imao bila je intelektualna s nešto snažnih ali i nestalnih osjećaja, koji zajedno nemaju snage pokrenuti snažnu promjenu u mom životu koja mi je bila potrebna. I to mi je također bilo jasno, nisam se mogao zavaravati. Morao sam biti slomljen i ponižen, a moj glazbeni bog morao je biti razotkriven kao lažan kako bih se uistinu i dobrovoljno predao Bogu vjerom prihvativši Evandelje. To se dogodilo nekoliko godina kasnije.

Tijekom 1998. godine moja je glazbena karijera napredovala. Suradivao sam sa sve ozbiljnijim ljudima i svirao glazbu kakva mi je odgovarala. Uskoro sam došao na sam prag profesionalne karijere i glazbenog ugovora, moj san samo što se nije ispunio. Ali zašto nemam radosti i zašto sam sve više tjeskoban?

Napokon, lom je došao kada sam upropastio vezu s djevojkom s kojom mi se činilo da imam pravu ljubav. Moja drskost, arogancija i sebičnost otjerali su je od mene, a ja sam se zgadio sam sebi i upao u trajan očaj. Na vidjelo je izašla moja sramota i morao sam se neposredno suočiti s time; po prvi puta u životu postalo mi je jasno da sam grešnik. U toj spoznaji nije bilo nikakve romantike, bila je mučna i teška.

Pod njenim pritiskom, ja sam se pokajao, zbog sebe i svoga života. Iz dana u dan budio bih se direktno u smrad depresije i straha, počeo sam strahovati da se nikada neću oporaviti iz stanja u koje sam upao i činilo mi se da gubim razum. Krajnje sam pojačao svoje glazbeno-religijske prakse: odlazio sam na koncerte, *techno partyje*, uzimao bih droge i svaki bih se dan planski pripio, što bi učinilo dan donekle podnošljivim; konstantno sam se tješio glazbom. Tražio sam svakodnevno druženje s nekim od svojih prijatelja, no kada bih ponovo ostajao sam, vraćala se moja tjeskoba. Moj glazbeni bog pokušavao me zadržati dajući mi najbolje što ima, a ja sam redovito ostajao prazan: moj je bog podbacio!

19. listopada 1998. na koncertu Carlosa Santane u zagrebačkom Domu sportova, gdje se blistavo slavio bog glazbe, ja sam ga svrgnuo s trona svojega života i odlučio priznati Isusa Krista svojim Bogom. Ovaj put odlučio sam se za istinskoga Boga! Istu večer, stigao sam kući i, dok su mi zvuci s koncerta i dalje odjekivali u glavi, kleknuo u tmuni svoje sobe. Još omamljen od trave, molio sam molitvu “Oče naš”, jedino što sam tada zapravo znao o molitvi, ali molio sam odlučno i iskreno. Znao sam da me Bog ljubi i da želi da mu dodem ovakav kakav jesam. Bez ikakvih senzacionalnih vizija ili prosvjetljenja, trenutačno je nastupila temeljita promjena u mom srcu i umu. Ustao sam, a širok osmijeh mi se razlio po licu jer

sam znao: Bog me čuo i prihvatio, sad sam Njegov - zauvijek.

Promjena je bila stvarna i prožela je sve moje biće. Kasnije, proučavajući i sam Bibliju, spoznao sam da je to zapravo bio trenutak kada sam primio Svetoga Duha po kojem se živi Bog nastanio u meni i po kojem će me od tada nadalje voditi kroz život. Kako to sam Isus Krist objašnjava: ja sam se tu noć nanovo rodio kao novo stvorenje, kao Božje dijete.

Moje misli su se izmijenile i iako se prljavština u njima, nakupljena tokom godina, i dalje drsko nameće, sada mi je strana i neprijateljska. Mogao sam sada zauzeti novi stav prema ljudima. Bog koji je mene izbavio istom ljubavlju želi zajedništvo i s drugima, te sam se tako počeo zanimati za ljude i slušati ih. Nove su mi riječi došle na usne, a psovke i proklinjanja su nestali. Više nisam hodao pogrbljeno, izbjegavajući poglede prolaznika, sada sam se mogao uspraviti i bez srama i tajni biti otvoren s ljudima. Trenutačno sam bio oslobođen od svih ovisnosti. Od 19. listopada 1998. do danas nisam imao ništa s drogama, niti sam ikada više bio pijan. Počeo sam graditi novu vrstu prijateljstva: sa starim prijateljima (s nekima od njih sam nažalost izgubio kontakt zbog razlike u životnim putovima) i s nekim novim. Više nisam bio ovisan o društvu, već sam se mogao osloboditi družitima ne tražeći od njih utjehu i pomoć koju mi nisu mogli dati. Svake

usamljenosti je nestalo, Isus Krist je sa mnom svaki sat, svaku minutu, svaku sekundu i osobno garantira u Bibliji da se to nikada neće promijeniti. Bog mi je otvorio oči da prepoznajem Njegovo prisustvo i djelovanje u svakodnevnici. Uskoro sam svoje molitve počeo formulirati svojim riječima, ovisno o potrebi i duševnim stanjima što je intenziviralo moj odnos s njim i otvorilo mogućnosti za najluđe kombinacije u tom odnosu. Uvjerio sam se da Bog čuje i ispunjava molitve, ne usudujem se ni početi davati primjere jer bi me to ushićenoga odvelo daleko od moje namjere u ovom tekstu.

Ivan me upoznao s drugim ljudima koji su se kao i mi nanovo rodili i sastajali se kako bi zajedno slavili Boga i uživali u zajedništvu okupljeni oko Isusa Krista. Tu sam odmah prepoznao svoju novu braću i sestre u Kristu i oni su odmah prepoznali mene. Radosno čuđenje i oduševljenje obuzelo me (a ponekad me obuzme i danas) kada sam vidio da se tu ne radi ni o kakvoj specifičnoj sociološkoj ili psihološkoj grupaciji kao u mojim dotadašnjim ekipama, ovdje su bili ljudi svih dobnih skupina s najrazličitijim životnim pozadinama i karakterima, ali ipak fantastično povezani u novom životu i ljubavi prema Isusu Kristu. Uživao sam u razgovorima s ljudima kakvi me nikada prije ne bi zanimali, a sada s njima s uzbuđenjem razgovaram u novom razumijevanju. Posebno mi je čudo bilo kako mi

se Biblija otvorila i od mrtve knjige postala živa Božja Riječ koja mi govori, koju razumijem sve više, koja mi pokazuje Božje lice i mijenja me. Njezino bogatstvo i snaga je tolika da iskreno i bez pretjerivanja mogu reći kako je od tada do danas bilo malo dana u kojima je nisam otvorio.

U praktičnom smislu, od obraćenja, moj je život promijenio smjer za 180 stupnjeva. Moja uža obitelj u početku je bila zabrinuta misleći da me moj životni stil koštao zdrave pameti, međutim kako je vrijeme prolazilo, promjene koje su nastupile potvrdile su se istinski kvalitetnima i trezvenima te su oni ubrzo zatim strah zamijenili radošću. Danas je najveći dio moje uže obitelji nanovo rođen i ljubi Isusa Krista kao svoga Spasitelja.

Glazba je za mene izgubila sjaj koji je do tada imala (i dalje uživam u glazbi, ali ona je danas više kao začim u mom životu, a ne glavno jelo kao nekada) tako da sam ostavio profesionalnu glazbenu karijeru i upisao se na fakultet. Tu me dočekalo novo iznenađenje jer zanimanje i spretnost s kojom sam studirao nisam mogao posve racionalno objasniti. Naime, školu sam uvijek do tada smatrao svojim institucionalnim neprijateljem (inače, moj poziv je profesor povijesti...), a učenje mi je uvijek bilo stran fenomen. Ako tome još pridodam godine zloupotrebe droga te nagli preokret na učenje, mislim da čuđenje nije bespredmetno.

Dok ovo pišem, na pragu sam dvadeset i sedmog rođendana, završavam diplomski rad i dva mjeseca sam do vjenčanja sa svojom zaručnicom Sonjom. O Božjim blagoslovima koje smo primili tijekom trogodišnjeg trajanja naših zaruka trebalo bi pisati na posebnom mjestu... Angažiran sam u jednoj od zajednica nanovorodenih kršćana u Zagrebu i najveća radost i tendencija u životu mi je svjedočenje Evanđelja Isusa Krista, koje se pokazalo spasiteljskom silom pošto sam istinski povjеровao u nj.

No vrhunac i smisao moga novog života zapravo nije u promjenama koje sam do sada opisao. Te promjene u mom životu, koje su precizno objašnjene i potvrđene u Bibliji, osvjedočile su me da je Biblija istinita i vjerodostojna, ali ona zapravo uči o većem cilju. Ona tvrdi da je cilj moga nanovorodenja vječni život s Isusom Kristom koji probija smrt i ja joj vjerujem. Ta vjera daje mi nadu posve drugačiju od one kojoj razočarani Svijet daje ružan pridjev, ova nada stoji na Kristovu obećanju i ne razočarava. Što bolje upoznajem Boga kroz Isusa Krista, to više želim provesti vječnost s Njim i to više mi takva sudbina kršćana ima smisla. To je zapravo i glavni razlog zašto sam napisao ovo svjedočanstvo u nadi da će i čitatelj ovih redaka iskusiti istu silu te zajedno sa mnom čekati Gospodina Isusa da dođe po svoje vjerne pa da budemo zauvijek s Njim.

Roko Kerovac / Zagreb

Epilog: ...i što sada?

Čitajući ovu knjigu ustanovit ćeš da je svima koji su ovdje ispričali svoju priču zajedničko jedno: počeli su voditi zdrav život tek kada ga je Bog uzeo u svoje ruke.

Srećom, možemo se, ali i ne moramo, naći sasvim na dnu da bismo primijetili kako život bez Boga vodi u besmisao, prazninu.

Promijeni smjer, zamijeni svoj dosadašnji život za novi. Bog ti daje priliku.

Bilo da si potpuno *prolupao* ili si stopostotno normalan, Bog ti nudi sadržajan i dobar život.

Nekoliko je stvari koje bi trebao znati:

1. Bog ljubi svakog čovjeka i želi da svatko zaista živi, a ne samo vegetira.

Isus kaže: "Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju." Ivan 10,10

2. Grijeh te uništava! Prepreka je tvojemu kontaktu s Bogom i on je taj koji ti polako ali sigurno razara život. Grijeh je zabavan, kažu neki. Moguće je da je to u početku točno, no odlučujući je ishod. O tome Bog u Bibliji kaže:

Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem. Rimljanima 6,23.

Netko je jednom rekao: Sotona puno obećava, ali malo čini i na koncu uzima sve.

3. Isus je došao da bi te spasio od posljedica tvogoga grijeha. Umro je na napravi za mučenje, na križu, za tebe!

...on (Isus) koji u tijelu svom grijeha naše ponese na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo; on čijom se modricom izliječiste. 1 Petrova 2,24

4. Ako mu priznaš svoje grijeha i dadeš mu slobodne ruke, dakle dopustiš da upravlja tvojim životom, oprostit će ti sve što si prije toga zabrljao.

Pokajte se dakle i obratite da se izbrišu grijesi vaši pa od Gospodina dođu vremena rashlade...Djela 3,19;

Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom." Otkrivenje 3,20.

Iskoristi priliku, budi iskren pred Bogom, prinesi mu u molitvi sve smeće svojega života i priznaj sebi i njemu da to kako je bilo do sada nije bilo OK.

Bog te ljubi i ima najbolji pregled nad svime, stoga mu dopusti da utječe na tvoje postupke. Njegove misli i volju možeš u potpunosti spoznati - čitaj Bibliju!

Ako imaš dodatnih pitanja ili neki problem ili bi želio osobno kontaktirati nekoga od autora ove knjižici, piši nam!

Ukoliko nije otisnuta druga adresa, piši nam na:

Radosna vijest

Trg Marka Marulića 17

HR-10000 Zagreb

